

[Knud Bro.]

sådan en slags bordbøn, hver gang man indleder behandlingen af et lovforslag; det kan jeg ikke rigtig se forstandigheden i.

En revision af diverse bestemmelser i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., hvorved offentlige arbejdsanvisningskontorer bliver berettiget til at anvise arbejde til ledige, og hvorved kontrollen med ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløsheds-kasser overgår til de offentlige arbejdsanvisningskontorer, tror jeg er et vældig godt skridt på vejen mod en større rationalisering og bedre ordninger på arbejdsmarkedet på dette område. Jeg tror i det hele taget, at dette forslag rummer gode muligheder for en bedre og en mere effektiv ordning for dem, der rammes af arbejdsløsheden, og også for samfundet som helhed må det betegnes som et fremskridt.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger til hr. Erling Dinesens bemærkninger om mit partis tidligere udtalelser på dette område, men blot sige i forbindelse med drøftelsen af socialreformkommissionens arbejde, at man kan jo også vende tilbage og se på, om ikke også dette område kan indpasses i de såkaldte tryghedskontorerens systemer.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre mange bemærkninger, blot sige, som jeg allerede har nævnt det, at de principper, som her er nedfældet, svarer til mange af vore forestillinger om, hvordan man bedst kan indrette sig på dette område.

Jeg har en enkelt bemærkning at gøre til lovforslaget om privat arbejdsanvisning. Jeg tænker på § 1, hvor der står:

„Arbejdsdirektøren kan efter forhandling med arbejdsnævnet tillade, at personer og foreninger m. v., der efter de hidtil gældende regler har haft tilladelse eller anerkendelse til at foretage privat arbejdsanvisning, fortsat udøver sådan virksomhed, for så vidt der i det enkelte tilfælde skønnes at være behov derfor, og ansøgning indgives inden den 31. marts 1969.“
I stk. 2 udvides dette således:

„Arbejdsministeren kan efter indstilling fra arbejdsdirektøren og efter forhandling med vedkommende arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer tillade personer og foreninger at foretage privat arbejdsanvisning inden for de

enkelte faglige eller stedlige områder, hvor der skønnes at være ganske særligt behov herfor.“

Jeg har gerne villet understrege, at der på visse områder er et ganske særligt behov for en privat arbejdsanvisning, og jeg har gerne villet rejse det spørgsmål, om der gennem § 1, stk. 1 og 2, er sikret mulighed for dette. Jeg tænker selvfølgelig særlig på, om der vil blive diskrimineret mod dem, der ikke er medlemmer af arbejdsløsheds-kassen.

Men det er spørgsmål, vi kan vende tilbage til i udvalget. Jeg har blot villet nævne her, at vi finder det rimeligt, at disse bestemmelser også får gyldighed i praksis.

P. E. Eriksen: Da folketinget i samlingen 1966-67 behandlede lovforslaget om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring med hensyn til dagpengeydelse m. v., blev der givet tilsagn om en ændring i den strukturelle opbygning med ikrafttrædelsesdato 1. april 1968. Den tidligere arbejdsminister fremsatte, som det allerede er nævnt, forslag herom i december 1967, og disse forslag ligger nu igen på folketingets bord.

Ved behandlingen i 1966-67 udtalte venstres medlemmer af det daværende udvalg sig imod en fastlåsning af hele systemet. Vi ønskede gerne at være med til disse ting. Nu nævner hr. Erling Dinesen igen, at socialreformen ikke skal bremse udviklingen. Jeg har tidligere her fra denne talerstol givet udtryk for, at vi gerne vil følge de ting op, der ligger for, gerne være med til at løse disse problemer, men også være med til at løse dem med sigte fremefter. Vi ønsker altså en opbygning, der kan indpasses i et kommende samlet tryghedssystem; det er fortsat vor tanke. En reform af det sociale tryghedssystem må nemlig betyde en forenkling, en rationalisering af den sociale administration, som giver øgede muligheder for en videre udbygning af den sociale sikring for alle i samfundet.

I regeringens oplæg efter valget understregede statsministeren betydningen af, at socialreformkommissionens arbejde blev fremskyndet. Det kan jeg naturligvis understrege og understrege meget kraftigt, idet jeg var forslagsstiller og ordfører ved behandlingen her i tinget, inden vi nedsatte socialreformkommissionen. Jeg mener, at det forslag, vi behandler her i dag, er et